

Ik ben een trots kind van een sociale woonwijk

Opgroeien in een sociale woning heeft me gemaakt tot wie ik nu ben.

IKRAME KASTIT · Algemeen coördinator Uit De Marge vzw

Afgelopen maand was er heel wat discussie over wie in een sociale woning mag wonen en hoelang. Bart Somers, viceminister-president van de Vlaamse Regering en Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, lanceerde het voorstel dat wie arbeidsgeschikt is maximaal negen jaar in een sociale woning mag wonen. Er was ook discussie over de middelen voor sociale woningen: Vlaams minister van Wonen, Matthias Diependaele, wilde een half miljard van het budget voor sociale woningen doorschuiven naar de privéhuurmarkt.

Ik ben zelf opgegroeid in een sociale woonwijk. Als kind gaf mij dat stabiliteit. Voor mijn ouders, die toen zelf nog erg jong waren, bood de sociale woonwijk de mogelijkheid om hun leven verder uit te bouwen. Mijn vader werkte in een fabriek en mijn moeder zorgde voor ons. Er waren gezinnen van over de hele wereld, wat mijn leefwereld verbreedde. Hoewel de kwaliteit van de sociale woningen beter kon, woonde ik er erg graag. Ik ben enorm

blij dat we die mogelijkheid hadden. Opgroeien in een sociale woning heeft me gemaakt tot wie ik nu ben. Het heeft ervoor gezorgd dat ik aan de leiding kan staan van een organisatie die zich inzet voor kinderen en jongeren in maatschappelijk kwetsbare posities.

Ik heb zelf ondervonden hoe belangrijk het is om veilige plekken te creëren voor kinderen en jongeren. Ze verdienen een plek waar ze zichzelf kunnen zijn, zonder schaamte. Schaamteloos jezelf kunnen zijn, is niet eenvoudig in een wereld waar het individuele schuldmodel centraal staat. Vanuit hun veilige ruimte moeten kinderen en jongeren met hun zorgen ook terecht kunnen bij vertrouwenspersonen. Bij Uit De Marge vzw kom ik voortdurend in contact met kinderen en jongeren die enorm veerkrachtig zijn, die het beste proberen te maken van de omstandigheden waarin zij opgroeien, die mij elke dag inspireren. Maar die veerkracht zou niet hun verantwoordelijkheid mogen zijn.

Een degelijke woonst is het minimum

dat je als kind nodig hebt om je goed te kunnen ontwikkelen. Het gebrek aan betaalbare, kwaliteitsvolle woningen levert gezinnen enorm veel stress op. Er is geen ruimte om te ontspannen, geen eigen kamer of een rustige plek om huiswerk te maken. Voor veel gezinnen komen daar financiële zorgen bovenop. Eén op vijf kinderen in België groeit op in armoede. Dat is hallucinant. Als we die cijfers willen verkleinen, is een beter woonbeleid noodzakelijk.

Als woonstress wegvalt, komt er tijd en ruimte voor andere zaken. Met woonzekerheid kan je op een rustige plek je huiswerk maken, vriendjes uitnodigen, even alleen zitten wanneer je daar nood aan hebt, en hoef je je minder zorgen te maken over de rekeningen aan het einde van de maand. Iedereen verdient die zekerheid. Er is daarom nood aan meer sociale woningen voor gezinnen, maar ook voor jongeren die alleen willen gaan wonen.

Omdat dat voor mij een evidentie is, vind ik het debat van de afgelopen weken zo vreemd. Het probleem is het gebrek aan sociale woningen, niet de mensen die er gebruik van maken. Als we het aandeel sociale woningen op de woonmarkt bekijken, wordt dat tekort pijnlijk duidelijk: in België bedraagt dat aandeel slechts 7%. Daarmee doen we veel slechter dan Nederland (34%), Frankrijk (20%) en Scandinavische landen (rond 20%). In België staan 170.000 mensen op de wachtlijst voor een sociale woning. Ondertussen zijn prijzen op de privémarkt torenhoog. Heel wat gezinnen en jongeren worden dakloos. We zitten in een wooncrisis.

Kwalitatief wonen is niet alleen een grondrecht, een mensenrecht, maar ook een kinderrecht. Heel wat jeugdwelzijnswerkingen vragen dan ook meer aandacht voor wonen. In Vlaanderen worden dan ook heel wat initiatieven opgezet. Zo is er in Gent 'Geen kind op straat'; een co-

alitie van individuen en organisaties als Jong Gent in Actie, vzw De Sloep, LEJO vzw, vzw Jong en Victoria Deluxe vzw. In Leuven maakte 't Lampeke vzw een documentaire 'Mijn huis! Huisvesting door de ogen van kinderen'. In Antwerpen voert Betonne Jeugd al jaren actie tegen dakloosheid en vzw Homie zoekt in Limburg zelf naar huisvesting voor dakloze jongeren. Het is slechts een greep uit de initiatieven die jeugdwelzijnswerkingen mee op poten zetten. Ze hebben echter geen andere keuze: niet alleen is er een wooncrisis, er is ook een structureel (kinder)armoedeprobleem dat aangepakt moet worden.

Het gebrek aan degelijke en betaalbare huisvesting is niet alleen mensonterend, het is ook een kinderrechtschending. Hoewel België het kinderrechtenverdrag geratificeerd heeft, schendt het artikel 27, lid 3 uit dat verdrag: 'De Staten die partij zijn, nemen, in overeenstemming met de nationale omstandigheden en met de middelen die hun ten dienste staan, passende maatregelen om ouders en anderen die verantwoordelijk zijn voor het kind te helpen dit recht te verwezenlijken, en voorzien, indien de behoefte daaraan bestaat, in programma's voor materiële bijstand en ondersteuning, met name wat betreft voeding, kleding en huisvesting'.

Wij zijn één van de rijkste regio's ter wereld. Zouden we er dan niet in moeten slagen om elk kind in een degelijke woning te laten opgroeien? Tijd om echt komaf te maken met armoede! Dáárover moeten we het nu hebben.

Gezinnen in kwetsbare situaties moeten stabiliteit krijgen zodat ze een beter leven kunnen uitbouwen. Veel kinderen en gezinnen in kwetsbare posities moeten voortdurend verhuizen. Ze kunnen zich niet hechten of rust vinden, terwijl dat zo nodig is om je te ontwikkelen. Dringend tijd dus voor structurele actie!